

РЕШЕНИЕ

№ 1728

гр. София, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 18-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АНГЕЛ Ф. ПАВЛОВ

при участието на секретаря МАЯ Ф. МЛАДЕНОВА
като разгледа докладваното от АНГЕЛ Ф. ПАВЛОВ Административно
наказателно дело № 20231110200612 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН. Образувано е по жалба на "Медикал логистик" ЕООД (понастоящем с фирма по смисъла на ТЗ „Лион фарм“ ЕООД) срещу НП № 22-2100103 от 20.12.2021 г., издадено от директора на ДИТ - София, с което на дружеството-жалбоподател за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ на основание същата разпоредба е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева. От страна на жалбоподателя се иска отмяна на НП и присъждане на разноски, като се излагат конкретни твърдения по фактите, респективно за нарушаване на материалния закон, както и за нарушаване на процесуалните правила да бъде отменено, като се излагат конкретни твърдения за нарушаване на процесуалния и материалния закон. Административно-наказващият орган (чрез процесуалния си представител) претендира потвърждаване на НП и присъждане на юрисконсултско възнаграждение, намирайки, че е установено неизпълнението на съответното задължително предписание и че не са допуснати нарушения на процесуалните правила. Делото се разглежда повторно от районния съд след като решение на друг негов състав е било отменено от касационната инстанция.

Нужно е да се уточни, че по аргумент от по-силното основание от чл. 378, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН съдът може да ползва всички ангажирани по реда на НПК в хода на съдебното следствие, проведено от другия състав на районния съд, доказателствени материали.

Вън от това, че са приложени писмените доказателствени материали съгласно задължителните указания на касационната инстанция, от гласните (показанията на разпитаните свидетели) и писмените (приобщените като доказателства въз основа на нарочно определение, респективно приобщените към доказателствената съвкупност въз

основа на определение с правно основание чл. 283 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, материали) - освен оправомощаването на наказващия орган за издаване на НП по КТ въз основа на писмена (и подписана) заповед на изпълнителния директор на ИАГИТ - се установява (практически безпротиворечиво) още описаната в НП фактическа обстановка, към която съдът препраща (забрана за такова препращане липсва в приложимата нормативна уредба, което не означава, че съдът, бидейки инстанция по фактите, не установява и не излага фактическа обстановка, а означава само, че не я преповтаря дословно, т. е. не я „преписва“), с изричното уточнение, че процесното неизпълнено задължително предписание, обективизирано в съответния протокол от проверка, е било свързано с констатация по същия протокол за това, че на лицето А. не е било изплатено възнаграждение конкретно за извършената работа за съответния период.

АУАН е съставен и НП е издадено съвсем еднозначно именно заради неизпълнено задължително предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, като самото заглавие на чл. 404 от КТ е „Принудителни административни мерки“, т. е. за неизпълнение на такава мярка и няма абсолютно никакво противоречие в доказателствената маса по въпроса за това, че съответното предписание не е изпълнено (същото предписание не оставя място за тълкуване по въпроса следва ли и каква сума да се заплаща на г-н А., доколкото, както стана дума по-горе, то изхожда от фактическото положение, че съответната работа е била извършена от работника/служителя и че възнаграждението му се дължи). Въпросите за това дали сумата не е била заплатена на А. преди издаването на предписанието и дали той действително е полагал труд в съответния период, противоречия по които има в доказателствената маса, са относими към евентуалното оспорване на принудителната мярка (задължителното предписание), като от възражението срещу процесния АУАН и от протокола от проверката, въз основа на който протокол е съставен същият АУАН, еднозначно следва, че оспорване или поне успешно такова на задължителното предписание (което иначе подлежи на незабавно изпълнение – аргумент от чл. 405 от КТ) липсва; тези въпроси не са относими към предмета на настоящото производство, който е свързан с установяване на това дали ли е подлежащо на санкциониране неизпълнение на съответното задължително предписание (принудителна административна мярка). АУАН не е съставен и НП не е издадено заради нарушаване на чл. 128, т. 2 от КТ и в тази връзка възражението за изтичане на срок по чл. 34 от ЗАНН се явява неоснователно, както и неоснователно се явява възражението за т. нар. разбиване на нарушението на периоди, още повече имайки предвид това, че в тази насока жалбоподателят за пореден път смесва въпросите за твърдяното нарушаване на чл. 128, т. 2 от КТ и за нарушаването на съответното задължително предписание. Доколкото процесното предписание при всяко положение не се явява нищожен административен акт по смисъла на АПК, то е безпредметно да се обсъжда законосъобразността на същото по-нататък, включително правилността му от гледна точка на съответната фактическа обосновка. Неизпълнението на всяко отделно предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ се явява отделно неизпълнение на задължение към държавата при осъществяване на дейността на съответното юридическо лице по смисъла на чл. 83 от ЗАНН, поради което издаването на отделно НП (респективно съставянето на отделен АУАН) за това нарушение не е в

несъответствие със закона. Напълно ирелевантно е това въз основа на една и съща проверка колко АУАН са съставени, респективно колко НП са издадени; от значение е това колко отделни административни нарушения са установени. Релевантно е (по-нататък) това дали е съставен АУАН без да е налице нередовност, която да не попада в приложното поле на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, отговорът на който въпрос е, че такава нередовност, която да не попада в така визираното приложно поле, в случая при всяко положение липсва, дори и да следваше да се приеме, че има допуснати в тази връзка нередовности. Следва да се има предвид още, че от уредбата по чл. 57 от ЗАНН е видно, че наказващият орган няма задължение да отразява нарочно в НП съответните проверки и обсъждане по чл. 52, ал. 4 от ЗАНН. Съобразявайки обществената значимост на самата дейност по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, наложената имуществена санкция определено не се явява несъразмерна спрямо осъщественото административно нарушение, като същата освен това е индивидуализирана и в рамките на законовия минимум. Процесуалното право на защита на санкционираното дружество е упражнено по същество без да са налице каквито и да било неправомерни препятствия в тази връзка, включително поради което липсва при всяко положение каквото и да било съществено нарушение на процесуалните правила (аргумент от чл. 335, ал. 2 вр. чл. 348, ал. 3 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН). В АУАН и НП съвсем ясно и изрично са посочени датата и мястото на извършване на административното нарушение и това е видно и при незадълбочен прочит. Извършената през месец октомври 2021 г. проверка, визирана в АУАН и НП, е тази, във връзка с която е дадено процесното неизпълнено предписание, а неизпълнението му е установено в хода на друга, последваща проверка, което ясно е отразено в акта и постановлението.

При извършената цялостна и служебна проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН не се установиха причини за отмяна или за изменение на обжалваното НП, предвид което и на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН постановлението следва да бъде потвърдено. Действителният смисъл на разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН определено логически няма как да е свързан с изключване от нейното приложно поле на най-масовата хипотеза при съдебните производства като настоящото, в които като страна участва самият издал НП орган, поради което и на основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 143, ал. 3 от АПК и чл. 37 от ЗПрПом вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, съобразявайки изхода на делото, както и действителната правна и фактическа сложност на същото, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено (доколкото съответното представителство на административно-наказващия орган от юрисконсулт действително е осъществявано по административно-наказателното производство в неговата съдебна фаза) до размера за сумата от 100 лева (имайки предвид както фактическата и правната сложност на делото, така и материалният интерес по него, а също и продължителността изобщо на производството в съдебната му фаза) и като при произнасянето относно лицето, комуто (в чиято полза) следва да се присъдят разноски, е нужно да се държи сметка за уредбата по УПИАГИТ досежно това кои структури имат и кои не качеството на юридическо лице. Разбира се, при този изход от делото основания за присъждане на каквито и да било разноски в полза на

жалбоподателя не са налице.

Мотивиран от всичко изложено, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 22-2100103 от 20.12.2021 г., издадено от директора на ДИТ - София.

Осъжда горепосоченото дружество-жалбоподател „Лион фарм“ ЕООД да заплати на ИАГИТ разноси по делото в размер на 100 лева, а именно юрисконсултско възнаграждение.

Не присъжда разноси в полза на жалбоподателя.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от деня на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____